

Arrest

**nr. 345 386 van 23 april 2026
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAN ASSCHE
Koning Albertlaan 128
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 14 januari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 4 december 2025 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. CLAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die loco advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 november 2023 diende verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, dit op basis van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De referentiepersoon is zijn Bulgaarse partner, mevrouw G., met wie hij een verklaring tot wettelijke samenwoning heeft afgesloten.

1.2. Voormelde aanvraag werd gunstig beoordeeld en op 7 juni 2024 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Ongeveer tweeënhalve maand later, op 27 augustus 2024, werd de wettelijke samenwoning eenzijdig stopgezet door verzoekers Bulgaarse partner.

1.4. Bij brief van 3 maart 2025 verzocht verweerder verzoeker om zijn individuele situatie toe te lichten zodat kan worden getoetst of hij zijn verblijfsrecht kan behouden. Deze brief werd aan verzoeker ter kennis gegeven op 17 oktober 2025.

1.5. Na evaluatie van de door verzoeker overgemaakte stukken, trof verweerder op 4 december 2025 een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht (bijlage 21).

Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [B.]

Voorna(a)m(en): [K.G.E.]

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister:[...]

verklaart te verblijven te: [...]

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht naar aanleiding van zijn aanvraag gezinshereniging van 30.11.2023 ingediend in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. Hij werd op 07.06.2024 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als wettelijk samenwonende partner van de Bulgaarse [G.K.S.] ([...]) met wie hij zich vestigde.

Op 27.08.2024 werd de verklaring van wettelijke samenwoning van betrokkene met zijn Bulgaarse partner eenzijdig stopgezet.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 03.03.2025 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 17.10.2025. Betrokkene heeft de volgende stukken overgemaakt:

- *Individuele rekening 2024, 2025 KONVERT*
- *Voorstel vereenvoudigde aangifte aanslagjaar 2025*
- *Huurovereenkomst 04.04.2025*
- *Loonfiche juni, juli 2024*
- *Attest arbeidsongeschiktheid 11.10.2025*
- *Brief opleidingsverlof*
- *Carrièreoverzicht*
- *Attest van aanmelding inburgeringslessen + lesmomenten*
- *Verklaring lidmaatschap CM + Europese ziekteverzekeringkaart*
- *Individuele rekening 2025 RANDSTAD*
- *Arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid RANDSTAD*
- *Arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid ACCENT*
- *Arbeidsovereenkomst Dienstencheques (1e blad) met HELAN HUISHOUDHULP*
- *Tewerkstellingsattest TEMPO TEAM*
- *Formulieren C4*
- *Tewerkstellingsattest HELAN HUISHOUDHULP*
- *Ongevalsangifte CM*
- *Attesten ACLVB tijdelijke werkloosheid*
- *Brief OCMW voorschotten ziektevergoeding*
- *Verklaring betrokkene*
- *Uittreksel strafregister*

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: “Voor zover er nog geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen van uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek / tot aan de ontvangst van de F+-kaart.” Er werden na 03.11.2025 geen stukken meer overgemaakt.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 dient het volgende te worden opgemerkt:

Betrokkene voldoet niet aan het geval onder 1°. De verklaring van wettelijke samenwoning met mevrouw [G.] werd op 28.11.2023 geregistreerd. Betrokkene diende op basis van dit geregistreerd partnerschap zijn verblijfsaanvraag in. Op 27.08.2024 werd ze eenzijdig stopgezet. Betrokkenen zijn aldus geen drie jaar verbonden geweest door een geregistreerd partnerschap.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, kan in een mail van stad Gent van 28.01.2025 worden gelezen dat de politie heel vaak moest langsgaan bij betrokkene en zijn partner wegens feiten van intra-familiaal geweld. Het ging zowel om geweld gepleegd op betrokkene als door betrokkene. De familie van mevrouw [G.] zou de vele ruzies van het koppel niet meer aangekund hebben en ging daarom elders wonen. Gezien betrokkene zowel slachtoffer als dader is, is het niet onredelijk te stellen dat het geweld, waarover nadere details ontbreken, kadert in een stuklopende relatie, waarbij de ruzies het verbale overstegen en beide betrokkenen zich jegens de ander agressief gedragen hebben. Het gaat hier dus niet om systematisch misbruik van betrokkene door de referentiepersoon maar om een feiten van actie en reactie. Nergens in het dossier kunnen elementen worden gevonden waaruit kan worden afgeleid dat betrokkene disproportioneel vaker het slachtoffer zou zijn geweest of dat hij enkel geweld zou hebben gebruikt om de aanvallen van de referentiepersoon af te weren. Situaties van wederzijds geweld bij ruzies kunnen niet als een "schrijnende situatie" in de zin van artikel 42quater, §4 van de vreemdelingenwet worden beschouwd. Bovendien moet opgemerkt worden dat betrokkene zelf ook de feiten niet aanvoert als een reden om zijn verblijfsrecht te behouden, zodat het niet onredelijk te stellen is dat de ernst van de feiten niet van die aard is dat deze het behoud van zijn verblijfsrecht zouden rechtvaardigen. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 1e lid, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene voldoet aan geen der uitzonderingsregimes voorzien in artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene onderging in oktober 2025 een heelkundige ingreep als gevolg van een enkelfractuur. Daarvoor wordt hij thans opgevolgd in het AZ Jan Palfijn te Gent. Er kan niet uit het dossier blijken dat betrokkenes medische toestand ook in de toekomst nefaste gevolgen zal hebben dewelke het behoud van zijn verblijfsrecht zouden rechtvaardigen. Het ontbreekt in de stukken aan een uitgebreid bilan en een prognose over de evolutie van zijn medische problematiek. Betrokkene werd slechts tijdelijk arbeidsongeschikt verklaard:

volgens de documenten die hij heeft voorgelegd tot 15.11.2025. Er kan dus aangenomen worden dat zijn medische toestand zich niet verzet tegen het nemen van deze beslissing.

Uit het dossier kan niet blijken wanneer betrokkene precies naar België kwam. Hij verschijnt een eerste keer in ons dossier op 22.03.2021 naar aanleiding van feiten waarvan hij te Luik het slachtoffer is geworden. Er kan niet blijken dat hij reeds lang daarvoor in België verbleef. Betrokkene verklaarde in Frankrijk een asielaanvraag te hebben ingediend, wat ook blijkt uit de Eurodac hit met nummer FR19930239269 van 21.02.2019. Betrokkene verblijft nu dus, op basis van de gegevens waarover wij beschikken, iets minder dan vijf jaar in België, wat gezien zijn leeftijd (33 jaar) nog een relatief korte termijn is.

Betrokkene stelt geen familie- of gemeenschapsbanden meer te hebben met zijn land van herkomst, maar blijft het bij een loze bewering die niet wordt onderbouwd door objectieve elementen. Het is niet uitgesloten dat hij contact heeft gehouden met familie en kennissen in Ghana via de ruime communicatiemiddelen waarover eenieder thans beschikt. Gezien betrokkene in februari 2019 een asielaanvraag indiende in Frankrijk, is het niet onredelijk te stellen dat hij relatief kort daarvoor naar Europa kwam, wat betekent dat hij het grootste deel van zijn leven in Ghana heeft vertoefd. Daardoor kan aangenomen worden dat hij toch nog een zekere mate van voeling moet hebben met de Ghanese maatschappij, met de taal de cultuur en de lokale gebruiken aldaar.

Betrokkene legt documenten voor waaruit blijkt dat hij sedert februari 2024 hoofdzakelijk via interim tewerkgesteld werd. Zijn laatste tewerkstelling voor RANDSTAD BELGIUM BV eindigde op 29.09.2025 (opzoeking DOLSIS van 04.12.2025). Dat kan verklaard worden doordat betrokkene op 27.09.2025 op weg naar het werk slachtoffer werd van een arbeidsongeval en vervolgens op 11.10.2025 werd gehospitaliseerd om een heelkundige ingreep te ondergaan. Thans ontvangt betrokkene van het OCMW van Gent voorschotten op een ziektevergoeding die bij de Christelijke Mutualiteit in aanvraag is. Van 26.09.2025 tot 31.10.2025 bedroeg dit nauwelijks 219,03 euro wat een zéér gering bedrag is. Het is zonder meer positief dat betrokkene zich op de Belgische arbeidsmarkt heeft begeven, dat hij zelfstandig een inkomen heeft verworven dat hem in staat stelde om zijn eigen behoeften te voorzien (cf. huurcontract). Echter mag niet voorbijgegaan worden aan het feit dat hij zich thans wel in een zeer precaire economische situatie bevindt

door zijn arbeidsongeval. Betrokkene moet blijkens de stukken zien rond te komen met een zeer beperkt inkomen in afwachting van ziekte-uitkeringen van het ziekenfonds. Verder moet ook opgemerkt worden dat hij nog niet zéér lang in België verblijft, dat er maar weinig elementen zijn dewelke wijzen op integratie op sociaal en cultureel vlak en dat uit het dossier niet kan blijken dat betrokkene er een beschermenswaardig gezinsleven op nahoudt met in België verblijvende personen. Daarom volstaat het feit dat betrokkene tot tewerkgesteld was tot aan zijn arbeidsongeval en het feit dat hij daaruit een inkomen putte niet om zijn verblijfsrecht te behouden.

Betrokkene legt documenten van AMAL voor waaruit blijkt dat hij ingeschreven is voor een cursus maatschappelijke oriëntatie. Hij stelt daarover in zijn verklaring dat het de tweede keer is dat hij een dergelijke cursus volgt, de eerste keer kon hij de cursus niet met vrucht afronden doordat hij afgeleid was door zijn relatieproblemen. Er dient te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Dat geeft betrokkene ook zelf aan, hij stelt "Op dit moment volg ik een inburgeringscursus (sociale oriëntatie) om mijn integratie te versterken en een beter inzicht te krijgen in de culturele en maatschappelijke waarden van België." Zijn toekomst in België is nog in "opbouw". Hij geeft dus zelf aan dat hij nog maar de eerste prille stappen heeft gezet om zich op socio-cultureel vlak te integreren in onze maatschappij en dit ondanks het feit dat hij nu bijna vijf jaar in België verblijft. Betrokkene toont bijgevolg met voormeld attest niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Ook het feit dat betrokkene ingeschreven is bij een ziekenfonds, aan zijn fiscale verplichtingen voldoet (voorstel van aangifte) of zich onthoudt van het plegen van criminele feiten (blanco uittreksel strafregister) vormen geen bewijs van integratie. Het gaat hier stuk voor stuk om wettelijke verplichtingen waarvan verwacht worden dat deze door alle inwoners van ons land worden vervuld, ongeacht hun nationaliteit.

Zoals hierboven reeds werd aangegeven, werd de verklaring van wettelijke samenwoning met betrokkenes Bulgaarse partner stopgezet. Betrokkene maakt geen gewag van een nieuwe relatie, noch van andere gezinsleden met wie hij er een beschermenswaardig gezinsleven op zou nahouden. Van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in het Rijk is geen sprake.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd."

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel werpt verzoeker op: "Schending van artikel 42quater, §4, eerste lid, 1° tot en met 4° Vreemdelingenwet; artikel 42quater, §1, derde lid Vreemdelingenwet; Schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991; Schending van het zorgvuldigheids-, redelijkheids-, evenredigheids- en formele en materiële motiveringsbeginsel"

Hij betoogt als volgt:

"1. Geschonden bepalingen en beginselen

De bestreden beslissing behept een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het feit dat de wettelijke samenwoning tussen verzoeker en zijn ex-partner, mevrouw [G.], werd stopgezet. Verzoeker zou niet voldoen aan de uitzonderingen voorzien in artikel 42quater, 84, eerste lid, 1 tot en met 4° en artikel 42quater, §1, derde lid Vreemdelingenwet.

Er wordt echter onvoldoende gemotiveerd en onderzocht betreffende de stukken die verzoeker heeft aangebracht betreffende zijn situatie.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 juncto de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheids-, redelijkheids-, evenredigheids en motiveringsbeginsel, nu niet alle elementen in overweging zijn genomen, de beslissing kennelijk onzorgvuldig is, en deze aan verzoekster niet toelaat de werkelijke redenen te kennen die aanleiding hebben gegeven tot de bestreden beslissing.

Het redelijkheidsbeginsel, ontwikkeld in de rechtspraak van de Raad van State en later erkend en bevestigd door uw Raad, houdt in dat de overheid bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen vooraf op redelijke wijze moet afwegen. Uit deze belangenafweging moet een juist evenwicht volgen tussen de draagwijdte van de administratieve handeling en het feit dat geleid heeft tot het stellen van de administratieve handeling. Het redelijkheidsbeginsel begrenst de uitoefening van de discretionaire beslissingsbevoegdheid van de overheid.

De redelijkheid vereist volgens de rechtspraak van de Raad dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en redelijkheid kunnen dragen.

Het redelijkheidsbeginsel is niet van toepassing indien de overheid een gebonden bevoegdheid heeft, quod non in casu. De overheid heeft in dit kader een duidelijke discretionaire bevoegdheid.

Een schending veronderstelt dat de overheid bij nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt (Rvst., Verwimp, nr. 82.011, 9 augustus 1999).

Het beginsel kan niet verantwoorden dat dwingende wettelijke of decretale bepalingen terzijde worden geschoven (Schaevebeke, nr. 204.496 28 mei 2010; Vanderauwera, nr. 193.926 van 8 juni 2009; nv Benoot Hedwig, nr. 130.722 van 27 april 2004).

Het evenredigheidsbeginsel, ook wel proportionaliteitsbeginsel genoemd, is een verdere invulling van het redelijkheidsbeginsel. Dit impliceert dat elk overheidshandelen evenwichtig moet zijn, dat daarin geen wanverhoudingen mogen bestaan en dat er door zo een handelingen aanvaardbare relaties tot stand moeten worden gebracht. Een wanverhouding herleidt een dergelijk optreden tot een onredelijke handeling.

Het evenredigheidsbeginsel geldt tussen de bestuurlijke overheden onderling of tussen de bestuurlijke overheden en hun ambtenaren of rechtsonderhorigen.

De bestuurlijke overheid mag aan de rechtsonderhorigen geen onevenredige lasten of beperkingen opleggen. In redelijkheid aanvaardbare lasten of beperkingen kunnen wel worden opgelegd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad. Zie:

“Waar de verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haarbeslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.” (RvV nr, 243 234 van 28 oktober 2020)

Het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op zowel aan de burger als aan de bevoegde © overheid.

1. Procedurele zorgvuldigheid (voorbereiding beslissing)

Zorgvuldige voorbereiding van een bestuurshandeling Beslissing moet stoelen op correcte feitenvinding (bv. via naleven hoorplicht, bv. advies deskundigen ter informering om met kennis van zaken een beslissing te nemen — onvolledig dossier = schending zorgvuldigheidsbeginsel, zie RvS. nr. 119.444 van 15 mei 2003)

2. Materiële zorgvuldigheid (besluitvorming)

Alg: Bestuur moet zich bij het uitoefenen van taak onthouden om de belangen van de bij de beslissing betrokken partijen niet onnodig en op een onredelijke wijze te schaden door onzorgvuldig te handelen. (DUK. W., Inleiding tot het bestuursrecht, 1988, p. 93)

Nauwgezette belangenafweging ten grondslag (RvS. nr. 188.987 van 18 december 2008)

Afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval voeren om tot beslissing te komen. Een zeer snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn (RvS. nr. 101.544 van 6 december 2011) juncto

Het onderzoek van het bestuur dient zonder vooringenomenheid te geschieden (RvS. nr. 93745 6 maart 2001)

De voormelde beginselen juncto de materiële motiveringsverplichting die rust op de verwerende partij worden op schromelijke wijze geschonden in de bestreden beslissing.

2. Toepassing in concreto

Eerste onderdeel

Verwerende partij beslist tot een einde van het recht tot verblijf van meer dan drie maanden op basis van gezinshereniging door te stellen dat er niet langer meer wordt voldaan aan de voorwaarden voor gezinshereniging en verzoeker geen aanspraak kan maken op de uitzonderingsgronden van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

Ten eerste stelt verwerende partij dat er een einde dient gesteld te worden aan het verblijfsrecht van verzoeker op basis van gezinshereniging met mevrouw [G.] aangezien de wettelijke samenwoning op datum van 27 augustus 2024 eenzijdig door mevrouw [G.] werd stopgezet.

Verwerende partij is hierbij van mening dat er een einde dient gesteld te worden aan het verblijfsrecht van verzoeker aangezien de uitzonderingsgrond in artikel 42quater, §4, eerste lid, 1° tot en met 4° Vreemdelingenwet niet toegepast kan worden.

Verwerende partij voegt een voorwaarde toe aan de wet die er niet is.

Verwerende partij past artikel 42quater, §4, 1° lid, 4°, waar de uitzonderingsgrond van het huiselijk geweld uiteen wordt gezet, enkel en alleen toe in de mate dat er sprake is van fysiek huiselijk geweld.

Meermaals moest de politie interveniëren in het huishouden van verzoeker en mevrouw [G.] omwille van ruzies die zowel verbaal als fysiek uit de hand liepen. Verwerende partij heeft hier duidelijk kennis van en ontkent ook niet dat er sprake was van fysiek geweld tussen verzoeker en mevrouw [G.]. Verwerende partij concludeert echter dat dit louter een situatie was van actie en reactie en dat er geen sprake kan zijn van huiselijk geweld door enkel mevrouw [G.] tegenover verzoeker.

Nergens wordt echter melding gemaakt van de bijkomende aanwezigheid van psychisch geweld door mevrouw [G.] tegenover verzoeker. Verzoeker heeft namelijk meerdere keren aangegeven dat hij zowel door mevrouw [G.] als door haar ouders, die in dezelfde woning verbleven op dat moment, niet aanvaard voelde en er geen enkele communicatie was tussen hen en verzoeker.

Verzoeker voelde zich totaal buitengesloten in zijn eigen huis. Om deze redenen ontstonden er dan ook vaak ruzies.

Verzoeker heeft ook meerdere keren aangegeven aan de politie dat mevrouw [G.] niet wou dat verzoeker integratiecursussen en Nederlandse lessen volgde omdat zij bang was dat verzoeker haar zou bedriegen met iemand van in deze lessen. Verzoeker begrijpt niet waarom mevrouw [G.] jaloers was aangezien er geen enkele reden tot jaloersheid was in de relatie.

Het is duidelijk dat door het uiterst jaloerse karakter van mevrouw [G.] verzoeker werd tegengehouden om zich te integreren in de Belgische samenleving. Mevrouw [G.] verbood verzoeker een integratiecursus te volgen of de Nederlandse taal te leren.

Op deze manier weerhield mevrouw [G.] verzoeker ervan om zich te ontwikkelen. _ Op deze manier werd verzoeker duidelijk mentaal gepijnigd en onderdrukt door mevrouw [G.].

Omwille van de cultuur van verzoeker is het heel moeilijk voor hem om hierover te praten, en zette hij dan ook de relatie met mevrouw [G.] niet stop. Echter, verzoeker meldde zich wel aan bij de dienst slachtofferhulp waar hij vroeg naar psychosociale ondersteuning en begeleiding.

Vanuit de dienst slachtofferhulp werd er een psychologische ondersteuning opgestart waarbij Verzoeker aan verschillende sessies heeft deelgenomen. Dit toont aan dat verzoeker wel degelijk leed onder de mentale onderdrukking die hij door mevrouw [G.] moest ondergaan tijdens hun relatie.

Het systematische onderdrukken van de integratie van verzoeker in deze samenleving door mevrouw [G.] kan dan ook worden gezien als psychisch geweld dat verzoeker een lange periode heeft moeten ondergaan. Verzoeker voegt als bewijs hiervan een attest opgesteld door het CAW.

Ook psychisch geweld valt onder de toepassing van de uitzonderingsgrond "huiselijk geweld" dat in artikel 42quater, §4, eerste lid, 4° Vreemdelingenwet wordt uiteengezet. Echter, nergens wordt er melding gemaakt van enig onderzoek naar de aanwezigheid van psychisch geweld in de relatie van verzoeker en mevrouw [G.], wat een schending inhoudt van het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Verwerende partij ontkent niet dat er verschillende interventies zijn gebeurd in de woning van verzoeker en mevrouw [G.] naar aanleiding van verschillende echtelijke ruzies die uit de hand liepen. Er waren met andere woorden wel degelijk indicaties dat er sprake is van huiselijk geweld, fysiek en/of psychisch.

Het is de plicht van verwerende partij, wanneer er een indicatie is van het bestaan van huiselijk geweld, extra onderzoek te voeren naar de ernst van de situatie. Uw Raad heeft deze stelling in verschillende arresten bevestigd:

"Het is kennelijk onredelijk om, gelet op de duidelijke aanwezigheid in het administratief dossier van een feit waaruit een duidelijke aanwijzing kon afgeleid worden dat de verzoekende partij het slachtoffer kon zijn van "huiselijk geweld" en mogelijk onder de toepassing viel van artikel 42quater, § 4, 4°, van de Vreemdelingenwet, geen verder onderzoek te verrichten naar de concrete situatie van de verzoekende partij." (RvV 22 december 2009, nr. 36.480)

"Uiteraard kan van de gemachtigde van de minister niet vereist worden dat hij in elk geval waarbij er sprake is van een beëindiging van de gezamenlijke vestiging automatisch nagaat of er sprake is van een bijzonder schrijnende situatie. Het komt de Raad redelijk voor dat deze controles slechts zouden uitgevoerd worden wanneer er indicaties zijn dat een vreemdeling het slachtoffer zou kunnen zijn van een bijzonder schrijnende situatie. De Raad wijst erin dit verband nog op dat er gedurende de eerste tweejaar van zijn verblijf, een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie indien er "(...) geen gezamenlijke vestiging (...)" meer is, wat de gemachtigde van de minister de nodige tijd laat om zonnodig controles uit te voeren naar de scenario's vermeld in artikel 42quater, §4, van de Vreemdelingenwet, waarbij het verblijfsrecht niet beëindigd wordt. (RvV 10 december 2009, nr. 35 640)

Verwerende partij verwijst in de bestreden enkel en alleen naar een mailbericht van Stad Gent waarin werd meegedeeld dat de politie meerdere keren is moeten langsgaan bij verzoeker en mevrouw [G.] wegens feiten van intrafamiliaal geweld.

Verwerende partij concludeert hieruit zonder meer dat het geweld, waarover zij zelf aangeeft geen verdere details te kennen, kadert in een stuklopende relatie, en niet kan worden gekwalificeerd als "huiselijk geweld". Dit wordt evenwel nergens gemotiveerd.

Geen enkel ander verdergaand onderzoek werd ondernomen door verwerende partij hoewel zij zelf aangeeft de kennis te hebben van de geweldplegingen in de relatie van verzoeker en mevrouw [G.]. Zonder verder onderzoek te doen, wordt door verwerende partij geconcludeerd dat het geweld niet als huiselijk geweld kan worden gekwalificeerd, hoewel er duidelijke indicaties aanwezig zijn.

Het feit dat verwerende partij heeft nagelaten verdergaand onderzoek te voeren en enkel en alleen de bestreden beslissing baseert op één enkel mailbericht van Stad Gent, schendt deze manifest het motiverings-, redelijkheids-, en zorgvuldigheidsbeginsel.

Bovendien werd er geen enkel onderzoek gedaan naar de aanwezigheid van psychisch geweld tegenover verzoeker, hoewel hij meerdere keren heeft aangegeven te worden onderdrukt door mevrouw [G.]. Ook hiermee schendt verwerende partij het motiverings-, redelijkheids-, en zorgvuldigheidsbeginsel.

Tweede onderdeel

Daarnaast moet verwerende partij bij het nemen van een beslissing steeds rekening houden met de individuele omstandigheden van verzoeker zoals wordt gesteld in artikel 42quater, §1, derde lid Vreemdelingenwet.

Er werd aan verzoeker gevraagd om stukken voor te leggen waaruit blijkt dat er genoeg humanitaire redenen zijn waardoor hij zijn verblijfsrecht zou kunnen blijven verder uitoefenen ondanks de stopzetting van de wettelijke samenwoning met mevrouw [G.]. Verzoeker heeft gehoor gegeven aan dit verzoek en legde heel wat documenten neer waaruit duidelijk moet zijn hoe hij zijn leven momenteel leidt en heeft geleden tijdens zijn verblijf in België.

Verwerende partij is van mening in haar bestreden beslissing dat er geen humanitaire redenen zijn waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beslissing tot het beëindigen van het verblijfsrecht van verzoeker.

Als eerste haalt verwerende partij aan dat verzoeker nog maar een relatief korte termijn verblijft in België, en het grootste deel van zijn leven in zijn land van herkomst, Ghana, heeft vertoefd. Hieruit wordt door verwerende partij geconcludeerd dat zijn band met België als gering dient te worden beschouwd.

Hierbij wenst verzoeker erop te wijzen dat hij in 2019 in Frankrijk aankwam en daar een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Nadat dit verzoek tot internationale bescherming geweigerd werd, kwam verzoeker naar België. Dit was in het jaar 2020. Op heden verblijft verzoeker met andere woorden 5 à 6 jaar in België, en maar liefst reeds 7 jaar in Europa.

Verzoeker is op heden 33 jaar oud en heeft sinds zijn 26 jaar in Europa verbleven. Dit is een cruciale periode in het leven van een mens. Het is een periode waarin de grootste stappen worden gezet naar het volwassen leven. Het is dan ook onredelijk van verwerende partij deze periode af te schilderen als te kort om een leven en een band op te bouwen in een land.

Verwerende partij verwijst hierbij tevens naar de veronderstelling dat verzoeker is blijven contact houden met zijn familie en vrienden in Ghana en daardoor nog steeds een grotere band heeft met zijn land van herkomst, Ghana, dan met België. Dit is een loutere aanname van verwerende partij die verder niet wordt gestaafd met een uitgebreidere motivatie. Daarnaast gaat verwerende partij zonder enige onderbouwing er vanuit dat verzoeker toch nog een zekere mate van voeling moet hebben met de Ghanese maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar, wat opnieuw een loutere aanname zonder onderbouwing inhoudt. Opnieuw schendt verwerende partij hierbij het motiveringsbeginsel.

Verzoeker heeft echter in zijn persoonlijke verklaring die hij heeft toegestuurd naar verwerende partij verklaard dat hij geen familie- of gemeenschapsbanden meer heeft met Ghana. Verwerende partij wuift deze verklaring van verzoeker gewoonweg weg door te stellen dat dit een loze bewering is die niet wordt onderbouwd door objectieve elementen.

Dat verwerende partij verzoeker verwijt geen bewijzen te hebben voorgelegd van het ontbreken van banden met zijn land van herkomst, is uiterst onredelijk te noemen, aangezien dit het bewijzen van een negatieveffekt betreft.

Volgens het bewijsrecht kan hij die de bewijslast draagt van een negatieveffekt, genoeg nemen met het aantonen van de waarschijnlijkheid van dat feit. Het bewijs van een negatief feit kan met andere woorden geleverd worden door de waarschijnlijkheid van dat feit vast te stellen.

Verzoeker verblijft sinds 2020 in België en sinds 2019 in Europa, wat neerkomt op een periode van maar liefst 7 jaar, wat op de leeftijd van verzoeker niet niets te noemen is. Hij is in deze 7 jaar nooit teruggekeerd naar Ghana en heeft bijgevolg in deze periode van 7 jaar zijn familie en vrienden niet meer gezien. Bovendien bevinden heel wat familieleden van verzoeker zich tevens niet meer in Ghana, maar in andere Europese landen.

Het feit dat verzoeker reeds 7 jaar niet meer in Ghana is geweest en zijn familie en vrienden aldaar niet meer heeft gezien sinds 2018-2019 geldt als bewijs, waarbij verzoeker het negatief feit met hoge waarschijnlijkheid aantoonde.

Dat verwerende partij dit element gewoonweg van tafel schuift door te stellen dat verzoeker dit niet bewijst, en verder geen enkele motivering te formuleren, houdt een schending in van het motiverings-, redelijkheids-, en zorgvuldigheidsbeginsel.

Daarenboven legt verzoeker verschillende documenten neer waaruit blijkt dat hij steeds gewerkt heeft en steeds in zijn eigen levensonderhoud kon voorzien. Verwerende partij verwijt verzoeker dat hij zich op heden in een precare economische situatie bevindt en om deze reden tevens niet in België kan blijven.

Verzoeker heeft inderdaad recent een enkeloperatie moeten ondergaan naar aanleiding van een ongeval, waardoor hij zijn laatste arbeidscontract niet meer heeft kunnen verlengen, en op heden geen inkomen heeft.

Dit is echter een louter tijdelijke situatie, wat het uiterst onredelijk maakt van verwerende partij om enkel en alleen deze periode in overweging te nemen en gewoonweg te negeren dat verzoeker al die maanden ervoor wel steeds voltijds heeft gewerkt en voor zijn eigen inkomen zorgde. Opnieuw houdt dit een schending in van het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Tenslotte verwijt verwerende partij verzoeker dat hij niet genoeg geïntegreerd is in de Belgische samenleving. Op het moment dat verwerende partij de bestreden beslissing nam, kon verzoeker inderdaad nog geen bewijs voorleggen van een afgeronde integratiecursus of de inschrijving voor Nederlandse lessen.

Echter, is het onredelijk om dit te verwijten aan verzoeker. Er werd reeds grondig uiteengezet dat verzoeker werd tegengehouden om zich te integreren in de Belgische samenleving door het jaloezige gedrag van mevrouw [G.]. Hierboven werd reeds duidelijk dat mevrouw [G.] op deze manier verzoeker maandenlang mentaal heeft onderdrukt.

Hoewel verzoeker zich zeer graag wou integreren in de Belgische maatschappij door een integratiecursus en Nederlandse lessen te volgen, werd hij verboden deze lessen te volgen en werd hij buiten zijn wil om tegengehouden om zich te integreren. Ondertussen is verzoeker ingeschreven om Nederlandse lessen te volgen, waarvan hij zijn inschrijvingsattest voorlegt. Dit bewijst nogmaals dat verzoeker niet van slechte wil is, en zich wel degelijk wil integreren in de Belgische samenleving, maar steeds werd tegengehouden door mevrouw [G.]. Van zodra verzoeker niet meer onder de mentale druk van mevrouw [G.] stond, heeft hij stappen ondernomen om zich te integreren.

Het is bijgevolg onredelijk van verwerende partij om verzoeker te verwijten dat hij niet genoeg geïntegreerd is in de Belgische samenleving. Opnieuw schendt verwerende partij hierdoor het redelijkheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 457).

In casu werd niet zorgvuldig tewerk gegaan door de verwerende partij, nu niet geoordeeld en gemotiveerd werd waarom de aangebrachte elementen niet kunnen worden aangenomen als grond voor toepassing van de uitzonderingsgronden in artikel 42quater, §3, eerste lid, 1° tot en met 4° en artikel 42quater, §1, derde lid Vreemdelingenwet.

Hoewel verzoeker aantoont dat er indicaties zijn voor huiselijk geweld en humanitaire redenen zodat hij zijn verblijfsrecht kan blijven uitoefenen.

De bestreden beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, nu er geen afdoende motivering werd gegeven waarom verzoeker zijn verblijfsrecht niet kan blijven uitoefenen op basis van de uitzonderingsgrond van huiselijk geweld en het aanwezig zijn van humanitaire redenen.

Ondanks de voorgelegde stukken en feitelijke omstandigheden waar verwerende partij kennis van had, concludeert de verwerende partij zonder meer dat er een einde dient gesteld te worden aan de machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van gezinshereniging met mevrouw [G.]. Verwerende partij laat na te motiveren waarom de indicaties van het huiselijke geweld en de elementen van integratie van verzoeker niet kunnen worden in rekening gehouden bij de toepassing van de uitzonderingsgronden in artikel 42quater Vreemdelingenwet.

Daarbovenop eist verwerende partij van verzoeker dat hij bewijst geen band meer te hebben met zijn familie en vrienden in Ghana, en met Ghana in het algemeen. Dit betreft een negatief feit dat enkel moet worden aangetoond door de waarschijnlijkheid van dat feit vast te stellen, wat verzoeker heeft gedaan door aan te tonen dat hij een belangrijk deel van zijn leven, namelijk 7 jaar, nooit meer is teruggekeerd naar Ghana.

Zodoende schendt de verwerende partij het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en tenslotte de materiële motiveringsverplichting."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen.

De Raad stelt vast dat de bijlage 21 in casu duidelijk is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers verblijfsrecht wordt beëindigd omdat de wettelijke samenwoning met de referentiepersoon eenzijdig werd stopgezet. Tevens wordt gemotiveerd aangaande de uitzonderingsvoorwaarden, overeenkomstig artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet en aangegeven waarom verzoeker hier niet

onder valt. Verder wordt in het licht van artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet ingegaan op verzoekers individuele omstandigheden, waarbij wordt aangegeven waarom deze een beëindiging van het verblijfsrecht niet verhinderen.

Verzoeker maakt niet duidelijk waarom de motieven van de bestreden beslissing hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht.

De formele motiveringsplicht blijkt bijgevolg niet geschonden. Deze vaststelling dringt zich des te meer op gezien verzoeker inhoudelijke kritiek levert op de motieven van de bestreden beslissing en tevens een schending van de materiële motiveringsplicht opwerpt.

2.3. De inhoudelijke kritiek wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de eveneens geschonden geachte materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen en het particulier belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, die Keure, 2006, 184).

2.4. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...];

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° [...];

6° [...];

7° [...];

8° [...].

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2 [...]

§ 3 [...]

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

2.5. In casu wordt niet betwist dat verzoekers geregistreerd partnerschap werd stopgezet en dat aldus toepassing kon worden gemaakt van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Het wordt ook niet betwist dat er in casu geen sprake is van drie jaar geregistreerd partnerschap of van gemeenschappelijke kinderen. De door verzoeker opgeworpen schending van artikel 42quater, §4, eerste lid, 1°, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet worden aangenomen.

2.6. In een eerste onderdeel van het middel is verzoeker van oordeel dat de uitzonderingsgrond vervat in artikel 42quater, §4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet op zijn situatie van toepassing is, met name omdat hij het slachtoffer is van intrafamiliaal geweld. Wat deze uitzonderingsgrond betreft, kan in de bestreden beslissing het volgende worden gelezen:

"Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, kan in een mail van stad Gent van 28.01.2025 worden gelezen dat de politie heel vaak moest langsgaan bij betrokkene en zijn partner wegens feiten van intra-familiaal geweld. Het ging zowel om geweld gepleegd op betrokkene als door betrokkene. De familie van mevrouw [G.] zou de vele ruzies van het koppel niet meer aangekund hebben en ging daarom elders wonen. Gezien betrokkene zowel slachtoffer als dader is, is het niet onredelijk te stellen dat het geweld, waarover nadere details ontbreken, kadert in een stuklopende relatie, waarbij de ruzies het verbale overstegen en beide betrokkenen zich jegens de ander agressief gedragen hebben. Het gaat hier dus niet om systematisch misbruik van betrokkene door de referentiepersoon maar om een feiten van actie en reactie. Nergens in het dossier kunnen elementen worden gevonden waaruit kan worden afgeleid dat betrokkene disproportioneel vaker het slachtoffer zou zijn geweest of dat hij enkel geweld zou hebben gebruikt om de aanvallen van de referentiepersoon af te weren. Situaties van wederzijds geweld bij ruzies kunnen niet als een "schrijnende situatie" in de zin van artikel 42quater, §4 van de vreemdelingenwet worden beschouwd. Bovendien moet opgemerkt worden dat betrokkene zelf ook de feiten niet aanvoert als een reden om zijn verblijfsrecht te behouden, zodat het niet onredelijk te stellen is dat de ernst van de feiten niet van die aard is dat deze het behoud van zijn verblijfsrecht zouden rechtvaardigen. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 1e lid, 4° eveneens niet van toepassing is. Betrokkene voldoet aan geen der uitzonderingsregimes voorzien in artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet."

2.7. De Raad wijst er vooreerst op dat het niet aan hem toekomt om uitspraak te doen over het al dan niet bestaan van het misdrijf van intrafamiliaal geweld. De Raad gaat wel na of verzoeker met zijn betoog aantoonbaar of verweerder, gelet op de overgemaakte bewijsstukken, kennelijk onredelijk dan wel onzorgvuldig

heeft gehandeld, door te concluderen dat verzoeker niet aantoonde zich in een bijzondere schrijnende situatie te bevinden in de zin van artikel 42quater, §4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

2.8. Verzoeker verwijt verweerder een voorwaarde te hebben toegevoegd aan de wet omdat hij voormelde uitzonderingsgrond enkel toepast in geval van *“fysiek huiselijk geweld”*. Hij wijst erop dat verweerder niet ontkent dat er sprake was van fysiek geweld tussen verzoeker en zijn voormalige Bulgaarse partner, mevrouw G., maar concludeert dat het louter een situatie van actie en reactie betrof en dat er geen sprake is van huiselijk geweld enkel gepleegd door mevrouw G. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing nergens melding maakt van het psychisch geweld gepleegd door mevrouw G. ten aanzien van hem terwijl dit ook valt onder *“de uitzonderingsgrond ‘huiselijk geweld’*. Hij stelt *“meerdere keren”* aan de politie te hebben aangegeven zich niet aanvaard te hebben gevoeld door mevrouw G. en haar ouders, dat er geen communicatie tussen hen was, dat hij zich *“totaal buitengesloten”* voelde, dat mevrouw G. zeer jaloers was en hem om deze reden verbood integratiecursussen en Nederlandse les te volgen en hem er zo van weerhield zich te integreren en te ontwikkelen. Op deze manier werd hij *“duidelijk mentaal gepijnigd en onderdrukt door mevrouw [G.]”*. Verzoeker stelt dat het omwille van zijn cultuur heel moeilijk is om over dit psychisch geweld te praten en zijn relatie daarom niet stopzette. Hij meldde zich wel aan bij dienst slachtofferhulp waarna psychologische ondersteuning werd opgestart en hij deelnam aan *“verschillende sessies”*. Verzoeker voegt als stuk 3 bij het verzoekschrift een attest van het CAW waarvan hij stelt dat het bewijs is van *“psychisch geweld dat verzoeker een lange periode heeft moeten ondergaan”*.

2.9. De Raad merkt op dat nergens in de bestreden beslissing kan worden gelezen dat verweerder enkel fysiek geweld in aanmerking zou nemen om te besluiten tot een toepassing van voormelde uitzonderingsgrond. Verweerder baseert zich op een e-mail van de stad Gent van 28 januari 2025, die zich in het digitaal administratief dossier bevindt, om vast te stellen dat zowel geweld gepleegd werd door mevrouw G. als door verzoeker en dat verzoeker zowel slachtoffer als dader is. Verweerder stelt onder meer dat het niet onredelijk is te stellen dat het geweld, waarover nadere details ontbreken, kadert binnen een stukgelopen relatie, waarbij de ruzies het verbale overstegen en betrokkenen zich tegen elkaar agressief hebben gedragen. Hij besluit dat *“Situaties van wederzijds geweld bij ruzies kunnen niet als een ‘schrijnende situatie’ in de zin van artikel 42quater, §4 van de vreemdelingenwet worden beschouwd”*. Verweerder voegt hieraan toe dat verzoeker ook zelf de voormelde feiten niet aanvoert als reden om zijn verblijfsrecht te behouden. De Raad stelt vast dat verzoekers opsomming van elementen die volgens hem aantonen dat er ten aanzien van hem psychisch geweld werd gepleegd door mevrouw G. geen steun vindt in de stukken die hij heeft overgemaakt naar aanleiding van de in punt 1.4. bedoelde brief waarin hem werd gevraagd zijn individuele situatie toe te lichten. Ook kan in de brief die verzoeker schreef om zijn situatie toe te lichten buiten een vermelding van *“spanningen en conflicten met mijn ex-partner”* waardoor hij zijn integratietraject niet kon afronden, nergens worden gelezen dat hij slachtoffer werd van psychisch geweld. Waar verzoeker nog wijst op een attest van het CAW, gevoegd als stuk 3 bij het verzoekschrift, waarin kan worden gelezen dat vanuit de dienst slachtofferhulp psychologische ondersteuning werd opgestart voor verzoeker en twee gesprekken plaatsvonden, wijst de Raad erop dat dit attest werd opgesteld op 8 januari 2026 terwijl de bestreden beslissing werd getroffen op 4 december 2025. Aldus lag dit stuk niet voor op het ogenblik dat verweerder de bestreden beslissing trof waardoor hij er geen rekening mee kon houden. De Raad kan niet overgaan tot de vernietiging van de bestreden akte aan de hand van een stuk waarover verweerder niet beschikte op het ogenblik dat hij deze trof. Dat het stuk een bewijs zou vormen voor feiten uit het verleden die reeds bestonden op het ogenblik dat verweerder de bestreden beslissing trof zoals verzoekers raadvrouw betoogt ter terechtzitting, doet hier niet anders over oordelen. De regelmatigheid van een administratieve beslissing moet worden beoordeeld in functie van de gegevens en stukken waarover verweerder beschikte op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing trof (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). De Raad kan als annulatierechter ook niet verzoekers situatie beoordelen in de plaats van verweerder aan de hand van dit nieuw toegevoegde stuk.

2.10. Verzoeker vervolgt dat hoewel verweerder niet ontkent dat er verschillende interventies plaatsvonden in zijn woning naar aanleiding van uit de hand gelopen echtelijke ruzies en er dus wel degelijk indicaties waren van fysiek en/of psychisch huiselijk geweld, hij hiernaar geen verder onderzoek heeft gevoerd. Verzoeker verwijt verweerder in de bestreden beslissing *“enkel en alleen”* te verwijzen naar voormelde e-mail van de stad Gent, op basis waarvan verweerder *“zonder meer”* of zonder verder onderzoek besluit dat het geweld, waarbij hij zelf aangeeft geen verdere details te kennen, kadert in een stukgelopen relatie en niet kan worden gekwalificeerd als huiselijk geweld. Bovendien, zo betoogt verzoeker, werd geen enkel onderzoek gevoerd naar het bestaan van psychisch geweld ten aanzien van verzoeker.

2.11. De Raad herinnert eraan dat het aan verzoeker toekomt aan te tonen dat hij zich kan beroepen op de uitzonderingsgrond vermeld in artikel 42quater, §4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. In deze wetsbepaling wordt immers bepaald dat beroep kan worden gedaan op deze uitzonderingsgrond *“indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonde tijdens het huwelijk (...) het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie (...)”* (eigen onderlijnen).

De Raad wijst erop dat verzoeker bij brief van 3 maart 2025 door verweerder werd uitgenodigd om bewijsdocumenten over te maken ten einde zijn individuele situatie toe te lichten *“in het kader van het onderzoek”* met betrekking tot het eventueel verder uitoefenen van zijn verblijfsrecht. Hierbij wordt geduid dat verzoeker zowel bewijzen dient voor te leggen met betrekking tot de *“humanitaire elementen”* zoals vermeld in artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet als met betrekking tot de uitzonderingsgronden van artikel 42quater, §1 van de Vreemdelingenwet, ingeval hij hieraan meent te voldoen, waarbij de verschillende uitzonderingsgronden worden opgelijst. Aan de hand van een niet-limitatieve opsomming wordt vervolgens bij wijze van voorbeeld geconcretiseerd welke documenten mogelijks kunnen worden voorgelegd om *“bijzonder schrijnende situaties”* te staven, zoals *“medische attesten, PV’s, rechterlijke uitspraken, ...”*.

Naar aanleiding van voormelde brief heeft verzoeker op 17 oktober 2025, 22 oktober 2025, 30 oktober 2025 en 3 november 2025 een aantal stukken overgemaakt die worden opgelijst in de bestreden beslissing en die zich tevens bevinden in het administratief dossier. De Raad stelt vast dat verzoeker geen stukken heeft overgemaakt ten einde aan te tonen dat hij zich in *“een bijzonder schrijnende situatie”* bevindt in de zin van artikel 42quater, §4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Hij maakt hiervan ook geen melding in zijn begeleidend schrijven gevoegd bij voormelde stukken waarin slechts kan worden gelezen dat de wettelijke samenwoning is beëindigd *“om redenen buiten mijn controle”* en dat hij zijn inburgeringstraject destijds niet heeft afgerond *“door de spanningen en conflicten met mijn ex-partner”*. Verzoeker kreeg aldus wel degelijk de mogelijkheid om alle nuttige gegevens ter kennis van verweerder te brengen.

Uit de bestreden beslissing blijkt tevens dat verweerder rekening heeft gehouden met de documenten die verzoeker heeft overgemaakt, evenals met een e-mail van de stad Gent van 28 januari 2025, waarbij wordt aangegeven dat mevrouw G. de wettelijke samenwoning eenzijdig stopzette en waarin melding wordt gemaakt van interventies van de wijkagent omwille van meldingen van geweld tussen verzoeker en mevrouw G. Uit dit alles blijkt dat verweerder zich voldoende en zorgvuldig heeft geïnformeerd. De Raad wijst er nog op dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op het bestuur evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (cfr. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE). Verzoeker kan zijn eigen in gebreke blijven derhalve niet afwentelen op verweerder.

Gelet op het voorgaande kan verzoeker dan ook niet worden gevolgd waar hij op algemene wijze beweert dat verweerder onvoldoende onderzoek heeft gevoerd en niet alle elementen in overweging heeft genomen waarbij verzoeker overigens nalaat te duiden met welke elementen verweerder geen rekening zou hebben gehouden.

2.12. In zoverre verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de aangehaalde arresten identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

2.13. De Raad stelt vast dat verzoekers betoog niet aantoont dat verweerdere beoordeling waaruit volgt dat verzoeker niet aantoont slachtoffer te zijn van een bijzonder schrijnende situatie onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Er kan derhalve worden geconcludeerd dat de vaststelling dat geen toepassing kan worden gemaakt van de uitzonderingsgrond voorzien in artikel 42quater, §4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet overeind blijft.

2.14. Verder houdt de bestreden beslissing tevens rekening met het gestelde in artikel 42quater, § 1 in fine van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt: *“[...] Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. [...]”*

2.15. Deze bepaling houdt een ruime appreciatiebevoegdheid in voor het bestuur. De Raad van State heeft dienaangaande gesteld dat *“het bestuur bij het nemen van dergelijke beslissing rekening [dient] te houden met de mate van integratie, met name of deze, al dan niet samen met andere opgesomde factoren, van die aard is dat zij zich verzet tegen een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht. De omstandigheid dat er enige integratie is, houdt op zich niet in dat geen beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht kan worden genomen en de wet preciseert niet welke mate van integratie daartoe wel vereist is.”* (RvS 26 juni 2017, nr. 238.711)

2.16. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing rekening houdt met alle stukken die verzoeker heeft aangevoerd in het kader van artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beperkt zich in het tweede onderdeel van zijn verzoekschrift tot het herhalen van de door verweerder gekende

elementen waarmee rekening werd gehouden in de bestreden beslissing en slaagt er hiermee niet de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.17. Zo voert verzoeker aan dat hij in 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende in Frankrijk en in 2020 naar België kwam wat maakt dat hij zeven jaar in Europa verblijft waarvan vijf of zes jaar in België. Hij wijst erop dat hij 26 was toen hij in Europa arriveerde, ondertussen 33 jaar oud is en dat dit “een cruciale periode in het leven van een mens” is. Door te stellen dat hij vijf of zes jaar in België verblijft brengt hij niets in tegen de vaststelling dat gezien zijn leeftijd, hij een relatief korte periode in België verblijft. Ook door zijn vaag betoog dat dit een cruciale periode in zijn leven is waarin grote stappen worden gezet naar het volwassen leven, slaagt verzoeker er niet in afbreuk te doen aan volgende overwegingen:

“Uit het dossier kan niet blijken wanneer betrokkene precies naar België kwam. Hij verschijnt een eerste keer in ons dossier op 22.03.2021 naar aanleiding van feiten waarvan hij te Luik het slachtoffer is geworden. Er kan niet blijken dat hij reeds lang daarvoor in België verbleef. Betrokkene verklaarde in Frankrijk een asielaanvraag te hebben ingediend, wat ook blijkt uit de Eurodac hit met nummer FR19930239269 van 21.02.2019. Betrokkene verblijft nu dus, op basis van de gegevens waarover wij beschikken, iets minder dan vijf jaar in België, wat gezien zijn leeftijd (33 jaar) nog een relatief korte termijn is.”

2.18. Voor wat betreft de bindingen met zijn land van herkomst kan in de bestreden beslissing worden gelezen:

“Betrokkene stelt geen familie- of gemeenschapsbanden meer te hebben met zijn land van herkomst, maar blijft het bij een loze bewering die niet wordt onderbouwd door objectieve elementen. Het is niet uitgesloten dat hij contact heeft gehouden met familie en kennissen in Ghana via de ruime communicatiemiddelen waarover eenieder thans beschikt. Gezien betrokkene in februari 2019 een asielaanvraag indiende in Frankrijk, is het niet onredelijk te stellen dat hij relatief kort daarvoor naar Europa kwam, wat betekent dat hij het grootste deel van zijn leven in Ghana heeft vertoefd. Daardoor kan aangenomen worden dat hij toch nog een zekere mate van voeling moet hebben met de Ghanese maatschappij, met de taal de cultuur en de lokale gebruiken aldaar.”

2.19. Verzoeker weerlegt voormelde motieven niet door te stellen dat het een louter niet onderbouwde aanname is van verweerder dat hij nog contact heeft met vrienden en familie in Ghana, die “niet wordt gestaafd met een uitgebreidere motivatie” en dat verweerder er “zonder enige onderbouwing” vanuit gaat dat hij nog voeling heeft met de Ghanese maatschappij. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt is het niet onredelijk aan te nemen dat gezien hij het grootste deel van zijn leven in zijn land van herkomst, Ghana heeft doorgebracht kan worden aangenomen dat hij nog banden heeft met dit land, zoals verweerder stelt. Verzoekers blote en algemene bewering “geen familie- of gemeenschapsbanden” meer te hebben met Ghana en dat “heel wat” van zijn familieleden zich ook “in Europa” zouden bevinden, doet hieraan geen afbreuk. Bovendien blijkt uit voormelde motieven dat verweerder wel degelijk een afweging maakt tussen verzoekers verblijf in Europa en Ghana waar hij erop wijst dat verzoeker kort voor zijn verzoek in Frankrijk in 2019 naar Europa kwam en bijgevolg het grootste deel van zijn leven in Ghana doorbracht. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij betoogt dat het feit dat hij gedurende een periode van zeven jaar niet meer in Ghana is geweest en bijgevolg zijn vrienden en familie in deze periode niet meer heeft gezien bewijst dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst.

2.20. Verder kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat verweerder negeert dat hij in het verleden heeft gewerkt en zijn eigen inkomen genereerde en enkel rekening houdt met zijn tijdelijke economisch preciaire situatie. Immers blijkt uit volgende motieven dat verweerder wel degelijk rekening hield met verzoekers arbeidsverleden maar dat dit gelet op de andere elementen eigen aan zijn situatie niet volstaat om zijn verblijfsrecht te behouden:

“Betrokkene legt documenten voor waaruit blijkt dat hij sedert februari 2024 hoofdzakelijk via interim tewerkgesteld werd. Zijn laatste tewerkstelling voor RANDSTAD BELGIUM BV eindigde op 29.09.2025 (opzoeking DOLSIS van 04.12.2025). Dat kan verklaard worden doordat betrokkene op 27.09.2025 op weg naar het werk slachtoffer werd van een arbeidsongeval en vervolgens op 11.10.2025 werd gehospitaliseerd om een heelkundige ingreep te ondergaan. Thans ontvangt betrokkene van het OCMW van Gent voorschotten op een ziektevergoeding die bij de Christelijke Mutualiteit in aanvraag is. Van 26.09.2025 tot 31.10.2025 bedroeg dit nauwelijks 219,03 euro wat een zéér gering bedrag is. Het is zonder meer positief dat betrokkene zich op de Belgische arbeidsmarkt heeft begeven, dat hij zelfstandig een inkomen heeft verworven dat hem in staat stelde om zijn eigen behoeften te voorzien (cf. huurcontract). Echter mag niet voorbijgegaan worden aan het feit dat hij zich thans wel in een zeer preciaire economische situatie bevindt door zijn arbeidsongeval. Betrokkene moet blijkens de stukken zien rond te komen met een zeer beperkt inkomen in afwachting van ziekte-uitkeringen van het ziekenfonds. Verder moet ook opgemerkt worden dat hij nog niet zéér lang in België verblijft, dat er maar weinig elementen zijn dewelke wijzen op integratie op

sociaal en cultureel vlak en dat uit het dossier niet kan blijken dat betrokkene er een beschermenswaardig gezinsleven op nahoudt met in België verblijvende personen. Daarom volstaat het feit dat betrokkene tot tewerkgesteld was tot aan zijn arbeidsongeval en het feit dat hij daaruit een inkomen putte niet om zijn verblijfsrecht te behouden.”

2.21. Voor wat betreft zijn sociale en culturele integratie wijst verzoeker erop dat zijn ex-partner hem ervan weerhield zich te integreren in de Belgische samenleving en dat zij hem verbood een inburgeringscursus en Nederlandse les te volgen. De Raad stelt echter vast dat hiervan geen bewijs voorligt waardoor verzoeker niet de verwachting kan koesteren dat verweerder hiermee rekening houdt. Verzoeker voert verder aan dat hij ondertussen is ingeschreven om Nederlandse les te volgen. In dit verband kunnen volgende motieven worden gelezen in de bestreden beslissing:

“Betrokkene legt documenten van AMAL voor waaruit blijkt dat hij ingeschreven is voor een cursus maatschappelijke oriëntatie. Hij stelt daarover in zijn verklaring dat het de tweede keer is dat hij een dergelijke cursus volgt, de eerste keer kon hij de cursus niet met vrucht afronden doordat hij afgeleid was door zijn relatieproblemen. Er dient te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Dat geeft betrokkene ook zelf aan, hij stelt “Op dit moment volg ik een inburgeringscursus (sociale oriëntatie) om mijn integratie te versterken en een beter inzicht te krijgen in de culturele en maatschappelijke waarden van België.” Zijn toekomst in België is nog in “opbouw”. Hij geeft dus zelf aan dat hij nog maar de eerste prille stappen heeft gezet om zich op socio-cultureel vlak te integreren in onze maatschappij en dit ondanks het feit dat hij nu bijna vijf jaar in België verblijft. Betrokkene toont bijgevolg met voormeld attest niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.”

2.22. Het komt de Raad niet onredelijk of onzorgvuldig voor dat verweerder in dit verband, op basis van wat voorligt, namelijk verzoekers begeleidende brief waarin hij verklaart een inburgeringscursus te volgen, oordeelt dat verzoeker niet aantoonbaar dermate geïntegreerd te zijn in de Belgische maatschappij dat het een beëindiging van zijn verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Verzoeker voegt als stuk 4 bij het verzoekschrift een “inschrijvingsformulier Nederlands” opgesteld op 12 juni 2026. De Raad stelt vast dat dit stuk werd opgesteld nadat de bestreden beslissing werd getroffen waardoor verweerder dit niet in zijn oordeel kon betrekken. Alleszins toont dit inschrijvingsformulier slechts aan wat verzoeker in zijn brief heeft verklaard namelijk dat hij is begonnen aan een inburgeringstraject en waarmee verweerder rekening hield (zie infra).

2.23. Verzoeker toont niet aan dat dat verweerder zijn ruime appreciatiebevoegdheid van de diverse elementen zoals opgesomd in artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet in casu op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Gelet op het voorgaande blijkt ook geen schending van het evenredigheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend zesentwintig door:

M. CLAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. CLAES